

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 165/07
05.04.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Николе Станојевића, Звездане Лутовац, Михаила Рулића и Јасминке Станојевић, чланова већа, у парници тужиоца "АА", против тужених ЈКП "Инфостан" из Београда и ББ, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Округног суда у Београду Гж.15643/05 од 17.7.2006. године, у седници већа одржаној 5.4.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Округног суда у Београду Гж.15643/05 од 17.7.2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Петог општинског суда у Београду П.1357/04 од 12.9.2005. године одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд утврди да је ништав уговор о откупу стана у друштвеној својини закључен између туженог ЈКП "Инфостан" и туженог ББ оверен у Петом општинском суду у Београду под бројем Ов.бр.15214/02 дана 22.11.2002. године као и тужбени захтев којим је тужилац тражио да суд утврди да је тужилац сувласник на двособном стану у ВВ8 на I спрату укупне површине 55,51квм са 36,81% идеалних делова.

Пресудом Округног суда у Београду Гж.15643/05 од 17.7.2006. године потврђена је пресуда првостепеног суда и жалба тужиоца одбијена као неоснована.

Против наведене другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу чл.399. у вези са чл.491. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У току поступка није учињена битна повреда парничног поступка из чл.361. ст.2. тач.9. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је дана 13.5.1991. године са Стамбеном задругом "ГГ" закључио уговор о међусобним правима и обавезама о заједничкој изградњи станова у насељу "ДД" између осталог и спорног стана. Даном 23.12.1991. године тужилац је закључио уговор о сусвојини са туженима бр.уговора 4680/2 за спорни стан којим је уговорена обавеза да заједнички финансирају сусвојину и то тужилац са 50%, првотужени са 45% а друготужени са 5%. Утврђена је цена и уговорено да ће се закључивати анекси за све разлике у цени изградње стана. Тужилац је својом одлуком која је постала коначна 29.10.1991. године друготуженом доделио спорни стан на коришћење. Ова одлука унета је у уговор о сусвојини од 23.12.1991. године. Након добијања употребне дозволе за зграду, првотужени је са друготуженим закључио уговор о закупу стана, а касније и уговор о откупу стана дана 22.11.2002. године који је истог дана оверен пред Петим општинским судом под бројем 15214/02. Тужилац је са Стамбеном задругом "ГГ" пре тога закључио анекс уговора за исплату разлика у цени али о томе није обавештавао тужене на шта је био обавезан у смислу чл.4. наведеног уговора о сусвојини.

Уговор о сусвојини у смислу чл.20. Закона о основама својинско правних односа представља основ стицања својине. Тужени су испунили своје обавезе из тог уговора у погледу исплате цене и постали сувласници на предметном стану и то првотужени са 45% а друготужени са 5%. Уговором о откупу стана који су закључили прво и друготужени, првотужени је располагао својим уделом на предметном стану. Уговор садржи све битне елементе, у складу је са одредбама Закона о облигационим односима и Закона о становању. Оверен је у суду. Зато је правилна оцена нижестепених судова да нису испуњени услови за утврђење ништавости овог уговора јер уговор није против принудним прописима, јавном поретку или добрим обичајима.

Циљ уговора је стицање својине на одређеним уделима. Чланом 4. наведеног уговора уговорено је да ће се за сваку разлику у цени сачинити анекс уговора. Тужилац није у смислу чл.4. наведеног уговора о сусвојини сачињавао анексе уговор нити позивао тужене да закључе анексе у погледу цене стана пошто му је стамбена задруга достављала анексе. Због тога је правилна оцена нижестепених судова да тужилац због својих преузетих обавеза и извршених уплата већих од уговорених износа не може да црпи већа права у погледу својинског удела, већ може поставити облигационо правни захтев. С тим у вези

неосновани су ревизијски наводи да је требало обавити вештачење и извршити обрачун извршених уплата пре закључења спорног уговора.

Осталим ревизијски наводима оспорава се чињенично стање, што не може бити ревизијски разлог у смислу чл.398. ст.2. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу чл.405. ст.1. одлучио као у изреци.

Председник већа - судија

Стојан Јокић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ВС